

vil see, at man, naar man udskriver et almindeligt Skattebeløb til Indquartering, derfra drager de 13,000 Rd. Bistnok er det med Hensyn til dette Spørgsmaal tvivlsomt, hvorvidt dette Rentebeløb af 13,000 Rd. atter bør tilbagebetales, da der ved Lovgivningen, nemlig ved Loven af 20de December 1850 § 5, er disponeret over disse Renter; men Spørgsmaalet om selve Capitalen staaer endnu aldeles uafgjort. Jeg skal ikke paa Sagens nærværende Standpunkt paa nogen Maade opfaste mig til Dommer i denne Henseende; det er maaskee endog muligt, at man ved en nærmere Opbyggelse kunde finde, at Kjøbstæderne skulle betale et ligesaa stort Beløb, hvorved de altfaa ikke ville faae en saadan Godtgjørelse; men det er paa den anden Side ligesaa vist, saaledes forekommer det mig, at man ikke kan disponere over denne Sum uden deres Samtykke. Men inconseqvent er det, om det bliver staaende, som det er. — Et af To maa være Tilfældet; thi enten tilhører denne Fond Kjøbstadcommunerne, og saa bør den gives tilbage, eller ogsaa tilhører den Staten og da bør den indbrages i den almindelige Statskasse og ikke fremtræde som en særlig Fond.

Jeg har allerede saa temmelig udførlig udtalt mig om, hvorledes jeg betragter Indquarteringsvæsenet, og jeg troer ikke, at man kan komme til et andet Resultat, end at det er en ligefrem Statsfag, og at det tilkommer Krigsministeren at lægge Tropper, hvor han finder hensigtsmæssigt; men at det paa den anden Side er en reen Contractsfag med Hensyn til de forskellige Byer; det er deres Sag, hvorledes de ville beregne Betalingen, og omvendt Krigsministerens Sag, hvad han vil give for Indquartering. Jeg troer herved at have fremhævet det uheldige Forhold med Hensyn til denne Sag, idet Indquarteringsvæsenet er tredobbelt. Det forterer under Krigsministeriet, det vedrører Communerne, idet disse ikke, hvad der tilkommer dem, faae fuld- stændig Godtgjørelse for de Udgifter, der for- aarfages dem, og endelig under Rigsdagen, idet der bevilges ikke ubetydelige Beløb til Ind- quarteringsvæsenet, der efter min Formening, hvad der ogsaa tidligere er fremført her i Thinget og anket over, egentlig er en Fælles-

sag og ikke en Sag, der vedkommer Kongeriget. Dersom man blot holder sig til denne simple consequente Theori, troer jeg ikke, at man kan benægte, at det i sin Realitet er en Statsfag, og at Forholdet inellem Krigsministeriet og Kjøbstæderne er en reen Contractsfag, og at den strengt taget er Kongeriget aldeles uvedkommende. Et andet Spørgsmaal er det, om den lovgivende Magt i Statens Interesse kan være berettiget til at gribe ind for at sætte en Skranke for, at ikke enkelte Kjøbstæder skulle skrive Betalingen op for Krigsministeriet, der er nødt til at henlægge sine Tropper paa bestemte Steder; men det kan ogsaa være det Æneste, der i denne Henseende kan høre under Rigsdagens Raadighed, og det forekommer mig derfor ogsaa ønskeligt, at dette Forhold bliver ordnet, hvad man ogsaa af Anmærkningerne til Finantsloven sees, er den høitærede Indenrigsministers alvorlige Billie, og jeg maa kun beklage, at der i denne Henseende er stødt paa Hindringer fra Krigsministeriets Side, hvis Fordringer det forekommer mig ere meget ubillige. Jeg erkjender forøvrigt, at det kan være særdeles vanskeligt at ordne denne Sag, naar man skal komme til et Forhold, der kan være til Gavn for Staten.

Idet jeg derfor har taget Ordet, skal jeg tillade mig at anmode den høitærede Indenrigsminister om at udstrække de Undersøgelser, han vil lade foretage med Hensyn til Bygningsafgiften, til samtlige de Stattesforhold, der kunne komme i Betragtning derved, og som kunne bidrage til, at Folkethinget her kan faae en nogenlunde bestemt Indsigt i, hvem af de stridende Parter der har Ret. Da der rundt om i de forskellige Kjøbstæder har viist sig en bestemt Mening i den Henseende, vilde det være baade rigtigt og retfærdigt at søge, saa vidt muligt, at komme paa det Reue med dette Forhold. Thi det kan umulig være rigtigt at lade det staae hen; ere disse Fordringer ubillige, bør man gjendrive dem og gjendrive dem paa en saadan Maade, at det kan virke beroligende; er derimod det Modsatte Tilfældet, haaber jeg, at det ærede Thing uden Anseelse, om det er en Kjøbstadsfag eller en Landbosfag, vil hde den, der har Ret, hvad der tilkommer ham.